

sag for ham. Der er henvist til, at Kommunerne ere komne eller burde mere og mere komme ind paa at eftergive Fattigunderstøttelse, men det er og bliver dog altid en Naadesag, naar Kommunerne skulle eftergive den. Har man derimod Ret til at sige: Naar jeg i saa og saa lang Tid eller under saadanne og saadanne Vilkaar ikke kommer til Kommunen og beder om Fattigunderstøttelse, da er jeg kvit med Kommunen, da har den ikke noget Mere over mig at sige, vil det i Virkelighed hjælpe Kommunen i økonomisk Henseende. Det vil nemlig skade Kommunerne i økonomisk Henseende, at holde en Mand i en vis Tid under Fattigunderstøttelse, at holde en Mand i den nedtrykte Stilling, som enhver Understøttelse giver. Efter hvad jeg tror at vide og ogsaa har hørt af ærede Medlemmer her i Thinget, som nøie kjende Forholdene, er det meget sjældent, at en Mand kommer og refunderer den Fattigunderstøttelse, han har faaet. Naar den ærede Minister taler om, at det er et Gode, der indrømmes i Endringsforslaget under Nr. 5, idet Spørgsmaalet om, hvorvidt Fattigunderstøttelsen skulde eftergives eller ikke, dog skulde komme under Overveielse, tages op, navnlig med Hensyn til, om den Bedkommende ikke havde opnaaet en saadan økonomisk Stilling, at han var i Stand til virkelig at refunderere den, saa veed jeg ikke, hvad der er bundet derved. Thi i Praxis tror jeg ikke, at det eksisterer i et af hundrede Tilfælde, at En ved Arv eller paa anden Maade skulde kunne blive i Stand til at refunderere en Fattigunderstøttelse, som han ikke af sig selv vilde komme og betale. Jeg skal derfor slutte med at sige, at Lovforslaget, saaledes som det var forelagt af den ærede Forslagsstiller, tiltaler mig langt mere end med de Forandringer, som det ærede Udvalg har foretaget deri, og jeg kan for mit Bedkommende ikke gaa ind paa den Betragtning, hvormed jeg har hørt det ærede Udvalgs Medlemmer begrunde deres Stilling, at de egentlig alle mene, at det var det Rigtigste at gaa en ganske anden Vej og meget nærmere ved Forslaget, men at det var blevet dem bethydet, at det ikke vilde hjælpe dem Noget, og derfor rettede de sig efter denne Betydelse.

S. Pedersen: Det er ikke for at komme ind paa Lovforslaget i dets Helhed, at jeg har bedet om Ordet; det er kun for at gjøre en Henstilling til det ærede Udvalg, som det muligt kan tage under Overveielse inden 3die Behandling. Ved Loven af 20de April d. A. blev der vedtaget Noget, som jeg tror, at Thinget satte megen Pris paa,

nemlig at de Alimentationsbidrag, som ikke bleve erlagte af dem, der vare forpligtede til at betale dem, men som udredes af Kommunen, bleve betragtede som Fattighjælp til Børnesødrene. Hvis vi nu vedtage disse Bestemmelser om, at Fattighjælp falder bort efter nogle Aars Forløb, navnlig da, hvis vi sætte 2 Aar, tror jeg, at den Bestemmelse, vi vedtog i Loven om Alimentationsbidrag, bliver betydningsløs, saavidt jeg da kan se, og det forekommer mig, at der kunde være Anledning for Udvalget til at tage under Overveielse, om vi virkelig skulde eftergive disse Bidrag for en Børnesøder, som mangen Gang systematisk lægger an paa ikke at betale dem, efter en saa kort Tidsfrist. Jeg vil henstille til det ærede Udvalgs Overveielse, om det virkelig skulde være rigtigt, at disse Børnesødre kunde frigjøre sig for Virkningen af Undladelse af at betale Alimentationsbidrag efter saa kort Tids Forløb. Det var kun dette, jeg vilde henlede Opmærksomheden paa.

Chr. Jensen: Den ærede Ordfører mente, at det ikke kunde nytte Noget, at jeg nærede de Anskuelser, jeg har udtalt, om, hvorvidt Smaaafarssfolk eller Arbeidere ere saaledes stillede, at de have Raad til at afse de Afgifter, der ere forbundne med at være i en Sygekasseforening. Jeg maa nu sige, at det har interesseret mig i høj Grad at høre den ærede Ordfører, og at jeg tror om ham, at han med Alvor søger at erhverve sig alle de Kundskaber, som det er ham muligt at overkomme, i de Sager, som han har med at gjøre. Men han maa ikke derfor forringe den Værdi, det har, selv at have været stadig under de Forhold, hvorom der er Tale, selv at have været i en Sygekasse, medens man arbejdede for det daglige Brød og var Familieforsørger, selv altsaa at have ernæret sig med en lille Løn og praktisk lært at kjende, hvor langt den kunde række. Den Gang Laugsinstitutionen endnu bestod, var der ikke Spørgsmaal om, hvorvidt en Arbejder havde Raad til at være i en Sygekasse eller ikke. Det var Bestemmelsen, at han skulde være i den, og jeg har aldrig hørt, at Noget beklagede sig over det Kontingent, han skulde betale dertil. Det var netop, fordi dette Kontingent blev opkrævet ugevis af Mesteren. Som jeg omtalte før, skulde man give de Smaa i Samfundet let Udgang til at betale deres Kontingent, og gjør man det, er jeg overbevist om — saaledes som jeg sagde før — at alle de, der have Evne til at skaffe sig Husly, Føde og Klæder, ogsaa ville have Evne til at skaffe det egentlige Kontingent